

purjetarvat. Õmekõpanemisega hûûdsid rahwas kallalt paadimeestele västtu: „Kes ištub sâál teie juures tûuri otsas? Mis must meest see sâál on?” — Keegi ei västanud neile paadist västtu; sest sâál ei olnud muud midagi enam, kui paljalt surnute õehad; katk oli neid árapurnud!

Kui paat kallasse jõudis, kargas must mees seest välja, ja kõhe inimeste kallale, kes kui puulehed tormi käes, tema ees mahalangesid. Surma-oda oli juba neisse putunud. Mõned neist pââsesid aga waewalt veel tema käest ára, kes suure lisaga kulaesse tagasi joosid ja: „Hâda, hâda meile!” farjusid; — „must-surm on üle mere tulnud, ja meie oleme nûud kõik tema ohvrid!”

Sestsamast silmapilgust ei viitnud mustsurm sugugi enam aega; ta hulkus ühtepuhku ümber, ja kuhu maeasje ja urtsikusse ta siisse astus, sâál kõikide suud ta igawestle lükki pani. Surnuid oli nii palju, et neid keegi enam mahamatta ei suutnud.

Mõned olid mustameest ka üsna awalikult

ümberhulkuwat näinud; aga ükski 'pole temaga rââkida saanud, sest nende suud olid ehmatusest finni jáanud, ja jáid ka igaweste.

See sündis ühel õhtul, et üks wana emake üksipäini tuas, oma woki ees ištus ja fedras; wâljas oli raske mûrištamine, ja suured wihma piisad tukkusid maha. Üks läks lahti ja üks must mees astus wâlgu walgu sel, wait ja tasakeste, oda paremas käes hoides, üksest sisse. — Wanake tundis, kuida tema juuksed õherole töusid ja liikmed wârisema ja kûlimakse minema juba hakkaid. — Sâál wôttis ta veel oma jõudu kokku ja hûûdis: „Jumala nimel, ole terve tulemast!”

„Küll’ nûud!” farjus mustmees ja töötis kat. Wanake hakkas jáalle toibuma, ja kui ta ümber waatas, ei olnud muosta meest enam kusagil.

Wâljas ratsus veel illa mûrištamine — ja wâlgu walgu walgu olid mõned seda muosta meest ühe paadi pâál, tûuri otsas ištuvat näinud ja saarelt árapurjutawat. — Sestsa-